

gyon szép kacsaszírt kínál. Az egész nem több két-három decinél. Atyafi csizmát akar venni ganéjhordásra.

– Akár kolbászt is hordhat ebben – biztatja az eladó, de nem bírnak meg-
egyezni.

Egy asszony egyetlen párnáját árulja, az utolsót. Ő maga csupa toll.

Egy műpártoló tíz fillért kínál egy fölívágtalan könyvért. Címe: „A ke-
nyérkeresés művészete ...”

1932. február 21., vasárnap, 9. old.

Pesti utca

Délben melegen sütött a februári nap. Az ablakok vakítóan tündököl-
tek az ezüst csillogásban, a Vérmező lazuló hószőnyege gyémánt-
fényben szikrázott. Egyszerre valamelyik mellékutcából a házak mellett
lapulva előmászott egy öregúr. „Az öregúr.” Utoljára egy szeptember végi
napsütésben láttuk az utcán. Azóta benn kuksolt a lakásban. Nem mozdult
ki. Az öregúr nagyon öreg, elmúlt nyolcvan esztendő, s ha a kocsión át
akar csoszogni, már évek óta megvárja, míg valaki átsegíti. Egész télen nem
jutott eszünkbe az öregúr. Most örülünk, hogy látjuk. Hát él. Derűs érzések
támadnak bennünk. Közeledik a tavasz, az öregúr sétál. Mintha az első
fecskét látnók cikázni a levegőben.

•

A községi élelmiszerárusító bódéból kilép egy hajlott hátú, ütött-kopott
ember. Hóna alatt hatalmas kenyeret szorongat. Egy egész kenyeret. Most
vette. A bódé háta mögül, a másik oldalról egy suhanc lopakodik oda,
hátról kihúzza az ember hóna alól a kenyeret, majd villámgyorsan eltűnik
a házak között. Az utcán kevesen járnak, senkinek sincs kedve igazságot
tenni, visszaszerezni a rablott jószágot. Egy fiatal lány torkaszakadtából
kacag. A szegény ember körül néz, senkit se lát. Többször megfordul saját

tengelye körül. Egyszerre szó nélkül, keservesen sírva fakad. Olyan most, mint a gyerek, aki elől a kajtár macska elcsente az ételét.

A kórház kertjében katonás rendben állanak a rózsafák. A téli időjárás viszontagságai ellen gondosan rongyokba, papírba csomagolták őket, vízhatlan vászonba pólyálták, remekül bekötözték. Nyugodt érzés önt el bennünket. Nem lesz semmi bajuk a télen, nem fognak meghűlni. Ezek a rózsafák kitűnő ápolásban részesülnek. A lehető legjobb kórházi ápolásban.

Öt kisfiú – hátán mindegyiknek iskolatáska – közrefogja a hatodikat. Annak a kezében hosszú rúd árpacukor van, azt tördeli darabokra. A gyerekszemek mohón csillognak. A kis cukorkatulajdonos azonban rossz számoló lehet, mert mire mindnek adott, neki magának nem maradt. Dühösen kiabálni kezd, és vissza akarja venni jogos tulajdonát. Üt, rúg, boxol. Parázs verekedés támad az utcán. Az öt, aki a cukorból kapott, megveri a hatodikat, azt, aki a cukrot vette. A felnőttek fejcsóválva nézik ezt a jelképes jelenetet, de nem segítenek.

– Hadd tanuljon a maga kárán – mondja egy fehér bajszerű öregúr.

Sötétedik. Fenn az égen feltűnik a csorba telehold. Majdnem egészen kerek, csupán egy szeletke hiányzik belőle. Négy esztendő kislány ballag hazafelé édesapjával. Fehér főkötő van fején, orrán csontkeretes pápaszem. Olyan, mint valami szigorú, pöttöm nagymama.

– Látod, kislányom – mondja az édesapja – milyen kerek a hold. Akár a zsemlye.

– Igen – felel a kislány – csak az a kár, hogy valami rossz fiú letört belőle egy kicsit ...

-i-

1932. február 23., kedd, 6. old.